

[Ngưu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?

Contents

[Ngưu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?	1
1. Văn Án.	1
2. Chương 1: Cô, Chết Chắc!	2
3. Chương 2:em Biết.	4
4. Chương 3: Cạnh Bên Anh	6
5. Chương 4: Mãi Mãi	9
6. Chương 5: Kiêu Ngạo.	11
7. Chương 6: Phát Giác.	14
8. Ngoại Truyện 1: Tổ Tình.	17
9. Chương 7: Khốn Nạn.	20

[Ngưu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?

Giới thiệu

Tác giả: Vân CàNa. Thể loại: sủng, nhẹ nhàng ấm áp, HE Thanh mai trúc mã, song phương yêu nhau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguu-yet-truc-ma-nho-em-chu>

1. Văn Án.

Tác giả: Vân CàNa.

Thể loại: sủng, nhẹ nhàng ấm áp, HE

Thanh mai trúc mã, song phương yêu nhau, đã định ước dài hơi cho hôn nhân hạnh phúc.

Sau đó, anh đột ngột bị tai nạn, mất trí nhớ, sau đó, tiểu tam vô đến, tạo nên một hồi ngược luyến?

Nổ nồ nồ! Xưa dỗi xưa dỗi!

Mơ đi cưng, nghĩ chị là ai hả?

Chuyện là Kim Ngưu gây thơ nhưng không dễ dãi nhé, ha ha ha

Tiểu tam? Come on baby, coi chị dạy em cái gì là lẽ độ!

Cưng, còn non lắm!

—...—

Hề lô! Hy vọng mọi người ủng hộ ~~

2. Chương 1: Cô, Chết Chắc!

“Các em, hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới! Em vào đi!”

“Chào các bạn, mình là Kim Ngưu! Rất vui vì được làm quen!”

Kim Ngưu mỉm cười chào cả lớp. Mái tóc đen nhánh xỏa dài nổi bật trên nền áo dài trắng, chiếc răng khểnh xinh và đôi mắt to đen lại long lanh sánh ánh như sao trời. Cô trông chừng thân thiện, vui tính và dễ gần.

Một lớp bọc hoàn hảo và khó nghi ngờ.

“Bạn Kim Ngưu mới chuyển đến hôm nay, em ở Đồng Nai đúng không? Vậy em ngồi kế Thiên Yết nhé, hai em cùng quê chắc sẽ dễ nói chuyện!”

“Dạ!”- tinh nghịch và ngoan ngoãn, Kim Ngưu lại gần cậu họ trò có tên Thiên Yết, mà cả lớp, gần như quên mất rằng, cô bạn này biết Thiên Yết là ai ư?

Thiên Yết đứng dậy ngó ý cho Kim Ngưu vào giữa, bàn cậu bây giờ có ba người: cậu, Kim Ngưu và Nhân Mã.

“Chào bạn, mình là Thiên Yết, còn đây là Nhân Mã thích vẽ vời!”- cậu chỉ sang cô bạn nơi góc bàn-” bọn mình đều thuộc ban cán sự lớp nên có gì thắc mắc, cậu có thể hỏi bọn mình. À! Phía trên cậu là Ma Kết, cậu ta trông trầm tính nhưng thi thoảng cũng điên phết, còn...”

“Mình là Ma Kết, rất vui được gặp bạn!”-Ma Kết vui vẻ đáp lời. Cậu bạn là một nam sinh có vóc người nhỏ nhắn nhưng cũng khiong kém phần nam tính.

“Chào bạn!”

“Nào, nên tập trung nghe giảng thôi!”- Thiên Yết cười vui vẻ-” sau đó sẽ giới thiệu cậu nguyên cả lớp, đảm bảo cậu sẽ thích! Lớp mình rất đoàn kết đấy!”

“Nghe hay quá, nhưng mình làm sao nhớ được vài chục cái tên đây?”- Kim Ngưu vờ nhăn mày.

“Ha ha, không sao, mình có thể giúp cậu!”- Thiên Yết cười xuề xòa thân thiện.

“Cảm ơn cậu trước nhé!”- Kim Ngưu mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt cô sớm đã che đi một màn đen dày dằng dặc.

Thiên Yết, Thiên Yết của em!

Tại sao chúng ta lại xoay vần nên nông nổi này, tại sao?

Nhưng em nói, em chẳng phải loại con gái ủy mị ươn ớt ắt. Anh là của em và em là của anh! Ai muốn chen vào, ai muốn phá tan thì hai con sói chúng ta sẽ cùng nhau tiêu diệt.

Phải, chúng ta là sói, hai con sói đen tự do tự tại. Nói cách khác, đây chẳng phải câu chuyện ngôn tình ươn ớt dài tập của đài kênh nào đó mà là cuộc đời của chúng ta, là em và anh.

Em, sẽ giành lại anh! À không, em sẽ cho anh biết, nơi anh thực sự thuộc về!

Thiên Yết của em!

Đánh tan vẩn mây hoài niệm, Kim Ngưu hiện lên như thường với vẻ đẹp trong lành bao nữ sinh nên có, đôi mắt cô cười, cười khinh bỉ.

Đứa con gái nào đang muốn chen chân lại gần anh, em sẽ giết sạch!!

“Thiên Yết, mình coi truyện thấy các trường lớn hay có bể bơi hay phòng học nhạc gì đó, trường chúng ta có chứ?”- Kim Ngưu xoay xoay vừa đi vừa hỏi, bây giờ đã là ra chơi và cô cứ ríu rít như con sáo hỏi về mọi thứ.

Thiên Yết đã giới thiệu mình là lớp trưởng và anh nghĩ mình có trách nhiệm giới thiệu trường cho Kim Ngưu, thay vì nên phát câu vì cái bụng đói và những câu hỏi dồn dập, thì anh bây giờ lại có phần thoải mái, cứ như là đây là chuyện nên làm vậy.

Khoan! Anh và việc thoải mái bên cạnh một người mới gặp chưa đầy năm tiếng đồng hồ? Ồi, điên mất.

Nhưng Kim Ngưu quả thật rất đáng yêu, nghịch ngợm và lý thú. Cô cứ xoay nhảy như con sóc nhỏ và ríu rít cả lên. Trông thật xinh xắn gì đâu!

Hừm, anh quả nhiên nên xem lại mình, ‘xinh xắn gì đâu’ ư? Từ bao giờ anh lại dùng từ đó chứ? À, dĩ nhiên khoảng thời gian trước thì anh không rõ lắm!

Anh bị mất trí nhớ trong một vụ tai nạn và bác sĩ nói rằng muốn hồi phục hoàn toàn, anh cần những tình huống thường ngày hay ấn tượng để khắc họa lại, hết như nét phác cho một bức tranh vậy đó!

Gia đình anh đã cố hết sức nhưng có lẽ chỉ được phần nào, nói chung, anh có lẽ chỉ nhớ được vài thứ râu ria vặt vãnh trong cả một cái bó rề to của hồi ức.

Quay lại với Kim Ngưu và đoạn đối thoại, anh đứng là... nên cười hay chê cô ngốc đây?

“Không hẳn như ba bộ phim nhựa đâu! Trường ta học bơi ở hồ bơi kế cạnh đây, chúng ta có một hợp đồng cho thuê hẳn hoi cho điều đó và, ừm, cậu có thể tìm thấy vài nhạc cụ ở phòng truyền thống ví dụ như piano, ghita, trống, organ và thậm chí có vài thứ khá thú vị như nhạc cụ truyền thống, cậu biết đấy, ví dụ như: đàn bầu, đàn tì bà, đàn đá!”

“Wow, nghe hay quá!”

“Và chúng ta có một sân thể dục trong nhà, tiết trời ở Sài Gòn nhiều khi khá nóng đấy và rất tuyệt với sân thể dục đó! Ừm, nó được phần đông các bạn nữ ủng hộ ha ha!”

“Vì che nắng?”

“Tất nhiên? Còn gì tuyệt hơn chứ? Đâu phải cô gái nào cũng mê thể thao!”

Thiên Yết cười vui vẻ, cũng vô tình bỏ quên câu hỏi, tại sao họ lại nói chuyện ăn ý đến vậy.

Thói quen, đó là khi bạn đã quên nó, nó vẫn còn tồn tại trong tiềm thức của bạn.

“Thiên Yết!”

“A! Thu Anh!.... Kim Ngưu, giới thiệu với cậu, đây là Lê Minh Thu Anh, lớp trưởng lớp bên cạnh!”

“Chào cậu, mình là Thu Anh!”- Thu Anh cười.

“Chào cậu! Mình là Kim Ngưu!”- Kim Ngưu mỉm cười thân thiện, nhưng tâm trí đã lạnh giá và phần nộ hoàn toàn.

Lê Minh Thu Anh, kẻ cơ hội...

Cuối cùng, tôi cũng được diện kiến cô rồi!

Cô, chết chắc!

3. Chương 2:em Biết.

Sáng hôm sau.

Nắng vàng và đại dương xanh.

Trời quang, ít mây và cái nắng gây gắt lại buồn chán phủ quanh đất Sài thành rộng lớn.

Kim Ngưu ngồi ngây giữa Thiên Yết và Nhân Mã, nghe vài câu tán phét bông đùa.

“Chào mấy đứa!”- Thiên Yết đến lớp, nhảy phóc lên bàn-” đây, đưa tay coi bói! Ờ, con này có số bị chồng bỏ nè, còn thằng này, tao cá lát mày kéo liên minh thế nào cũng thua!... còn... ui da!”

Phạt một tiếng, Nhân Mã đem quyển sách cuộn lại đập vào ai đó.

“Ăn nói xui xẻo! Cái mồm cái mép cứ nhanh nhẩu cả lên!”

“Nè bà mỗ Mã, tui nói gì bà chưa? =]]~”

“Mồ Mã? Muốn kiểm chuyện hả? >_<”- nhân=“” mã=“” lấy=“” cuộn=“” tập=“” phang=“” thêm=“” vài=“” phát.=“”>

“Ai da! Làm gì dữ vậy thím? Coi chừng mốt ế rồi biểu sao xui nha?”

“Cái mồm thúi thúi hoắc, phun nước miếng xả xui mau!”

“Ok! Cặp của bà ở đâu?”

“Cút!”

“Con gái gì dữ vậy? Có thiệt hồi trước tui là bạn thân của bà không vậy? Hay thấy tui mất trí nhớ lại đẹp trai lỏng lẻo nên bắt quàng làm họ hả?”

“Má! Cái thằng này... muốn kiểm chuyện!”

Bụp! Bụp! Nâng tay đánh liên tục.

“Ế ế! Khoan, khoan đã! Giỡn xú làm gì dữ vậy? Đồ chần lữa....!”

“A!Đang chơi trò gì thế?”- Kim Ngưu mỉm cười, áo dài trắng và cặp táp đen, hình ảnh một cô gái nhẹ dịu hiền hòa.

“Hey, Ngưu ngu xinh đẹp! Mồ Mã gỡ trò lưu manh kìa!”

“Ngưu ngu.... mồ mã ==^”- khoe miệng Kim Ngưu không hẹn mà co giựt mạnh mẽ, xem ra dù mất trí nhớ thì cái mồm độc địa xúi quẩy của ai đó quả nhiên có chết cũng không chừa ==^

“Thiên Yết! Ông muốn chết hả?”- Nhân Mã đứng phất dậy.

“Ui ui! Xin lỗi mà ha ha ha!”- Thiên Yết cười ngả ngớn, hai tay đỡ ra phòng thủ.

Kim Ngưu mỉm cười, Thiên Yết, anh quả nhiên là lạc quan hơn người, trong hoàn cảnh mà một ý niệm mơ hồ cũng không nhớ, anh vẫn dùng thái độ vui vẻ chấp nhận.

Chỉ là, anh vui thật sao?

Thiên Yết ư? Anh như thế nào nhỉ?

Anh rất hay cười, rất hay đùa nghịch.

Anh sôi động và hào hứng, anh vui tánh mà dễ gần.

Nhưng tim anh, vui sao?

Kim Ngưu nhìn người con trai đang mỉm cười đó, tim khẽ thất lại.

A! Anh thật lấu cá.

Nhưng bây giờ, Kim Ngưu cô còn nhiều hơn một chuyện để giải quyết đó chứ.

“Kim Ngưu, có người kiếm kìa!”- Ma Kết đánh bộp lên vai cô bạn-” Là Thu Anh... hai người quen nhau à?”

“Một chút!” Còn hơn cả thân ấy chứ!

Thu Anh..

Thu anh ư?

Kim Ngưu bước ra, Thu Anh đã chờ sẵn.

“Biết tôi là ai không?”- Thu Anh mỉm cười-” cô gái, cô thua rồi!”

“Ha ha! Nực cười! Cô đi tấu hài là được rồi đó!”- Kim Ngưu đánh giọng nhẹ nhàng-” cô gái, cô cho mình là ai?”

Thu Anh vẫn héch mặt lên, khuôn mặt đắc chí.

“Thiên Yết... là của tôi!”

“À...!”-Kim Ngưu cười nhẹ-” ở đâu ra vậy? Anh ấy là bạn trai cô sao?”

“...”

“Thu Anh... cô coi thường tôi quá! Tôi cũng tò mò, cô sẽ làm gì ha?”

Kim Ngưu cười, để mặc ai đó vênh vênh vào vào.

Thật ra, Kim Ngưu rất ít nói. Bản thân cô cũng có nhiều bí mật.

Kim Ngưu, đơn giản, cũng là người thích làm hơn nói, mặt khác, cô sợ nói trước, bước không qua.

“Hey ! Ngưu ngu! Qua đây coi nè!”

Bước vào lớp, chính là hình ảnh Thiên Yết đang cười nhe răng với chiến lợi phẩm là tờ giấy trên tay, anh la lớn:

“Ê ê, cả lớp! Ma Kết nó biết yêu rồi! Mau qua giúp thằng nhỏ của gái mau mau!”

Sau đó.

Ma kết đáng thương bị chìm chìm chìm...==^

Thiên Yết cười hà hà, có trò vui rồi nha!

Dĩ nhiên, sau vài (chục) phút bị tra tấn, người ta đã biết cô nàng xấu số đó là ai.

Thiên Bình lớp bên cạnh, oa, ra là xa tận chân trời gần ngay trước mắt!

“Hu hu! Thì ra tao lướt qua con dâu mình mà bấy lâu lòng nào hay biết!”- Thiên Yết vờ cầm giẻ lau bảng chấm nước mắt-” Ma Kết, con sẽ tha lỗi cho người ba vô tâm này chứ?”

“May cam cho bố! Lầy vừa thôi!”

”Hu Hu, phu quân, chàng nữ lòng nào quên đi ơn nghĩa đủ đầy của đôi ta; quên đi câu hẹn thề sương

~ gió!- Thiên Yết chuyển sang hát cải lương-” vì

ì ~ ~ ì chàng, thiếp nguyện tạc lên đây một hòn vọng phu chân chính, ôm con chúng ta hát làm thơ tặng chàng đêm lễ thành

~ hôn! Vì chàng... úi da! Đau mậy?”

Thiên Yết ôm đầu, thằng này ra tay ác ghê!

“Mày muốn giết nhân tài đất nước à? Tao là bệnh nhân đó!”

“Bệnh nhân cái mốc xì! Mày hỏi cả nước Việt Nam có ai bị mất trí nhớ mà như mày không? Hồi trước lầy giờ còn lòi!”

“Mày dóc! Tao hồi trước chắc chắn rất đẹp trai, soái ca lạnh lùng làm bao cô gái yêu thích! Tao tìm được cái fan club của tao rồi, tụi nó ghi...”

“Ồ, mày biết tám thứ tiếng, có vị hôn thê ở quê, nhà ba má làm to, tay không đánh tám, tổng tài mặt than! Mẹ nó, tụi fan gơ tưởng tượng ghê thật! Mày mà cũng đi tin ba cái đó hả?”

“Ha ha! Tại tao vĩ đại quá, cho nên tao nghĩ, ai da, đó chỉ có thể là sự thật!”- hất cằm chảnh chó.

“Tin tao quánh mày nhập viện nữa không?”

“Ha ha, vô lớp, vô lớp rồi!”- Thiên Yết mỉm cười, mau chóng che giấu đi nỗi đau nơi đáy mắt.-” ra ngoài mấy đứa! Xếp hàng thôi!”

“Đừng buồn! Tớ ở đây!”- Kim Ngưu nói nhẹ vào tai Thiên Yết lúc lướt qua.

Thiên Yết khựng lại, mỉm cười nhìn cô.

Đôi mắt đó, là cảm ơn, tựa như có thêm một tấm bè niềm tin mà bầu vịu.

Thiên Yết, em biết, anh đang buồn mà!!!

P/s: sorry, mị lặn lâu quá!

Tại mới thi xong a

^_^ các bạn, rất vui được gặp lại

Hà hà

4. Chương 3: Cạnh Bên Anh

Em luôn ở đây, kề cạnh bên anh.

Nghe anh hát và nói về ngày sau rồi!

Chàng trai của em, trái tim nhạy cảm gói gọn trong tâm hồn con trẻ.

Xin anh, đừng dối lừa mọi người như thế!

Em biết anh đang gượng cười, hỡi anh!

Em ở đây, cạnh bên anh!

giờ ra chơi!

Sân trường được phủ đầy nắng, Kim Ngưu cười hì hì nhìn đoàn tấu hài trong lớp!

Thiên Yết, anh và lũ bạn đang lôi xềnh xệch Ma Kết đáng thương qua lớp bên cạnh, anh chàng kia đang bầu vịu cái khung cửa sổ bằng sắt hết cọng cỏ cứu mạng.

Ồ, thật ra cũng có chút đúng.

“Bố méo giỡn! Tụi mày thả ra ngay!”- chụp mũi giọng lạnh lùng nghiêm túc, hy vọng dập được ngọn lửa anh hùng không cần thiết của lũ bạn.

Sau đó, là mười mấy cái mồm sủa, í lộn, chửi lại.

“Mày cầm cho bố! Lo lấy sức tỏ tình đi!”

“Lạnh lùng boy đồ! Khoái chết bà còn bày đặt!”

“Nghe tao, làm giá hoài là ế luôn đó nha con!”

“Thư cũng ghi rồi, còn bày đặt ngại đồ!”

Ma Kết muốn khóc, hu hu, anh phải làm sao đây?

“Ma Kết, đi hộp sao đỏ em!”

Oa, đáng cứu thế!

Ma Kết chưa bao giờ thấy giờ hộp sao đỏ chiếm dụng giờ ra chơi lại đẹp đến thế, chưa bao giờ thấy giọng đàn anh lớp mười hai mà cậu luôn rửa là cuồng nguyên tắc lại nghe êm tai đến thế!

Ánh mắt cậu rơm rớm như muốn cảm ơn, hướng cái nhìn về phía anh trai nào đó!

Bạn biết đấy, sẽ có một loại con trai như thế này, anh ta rất nghiêm túc nhưng thật ra là trái tim thiếu nữ ẩn sau khuôn mặt than chì loại một! Anh ta cũng đọc tiểu thuyết và thích cúp bê, cam đoan anh ta thẳng thớm đường hoàng, nhưng một mặt nào đó, máu ảo tưởng sức mạnh của anh ta cũng không phải dạng vừa đâu!

Và dưới tình huống này, khuôn mặt lạnh đang ghi hai chữ ‘nguyên tắc’ nào đó đang bắn loạn! Nhìn anh như vậy, ỷ lại và tha thiết như vậy, là do anh quá có sức hút ư? Ai da, thời đại đổi thay, không những con gái mà cả con trai cũng bị nam thần mặt than âm lãnh như anh chinh phục ư? Thật đáng nể mình mà.

Vậy là một tổ hợp kì quái, một thằng chết đuối nhìn cái phao đang ảo giác về mị lực đi kèm một lũ ‘mém’ bán bạn thi nhau giựt giựt kéo kéo.

Ma Kết kiên nhẫn theo đến phòng truyền thống, nơi được tân dụng làm phòng hộp sao đỏ, phạt học sinh đi muộn, cấm túc,...

Chàng trai nào đó vô tư núp luôn cho hết giờ ra chơi, chẳng ngờ rằng điều này sẽ hại mình tan nát với lời đồn liên quan đến vấn đề công- thụ.

Nhưng được nợ mất kia thôi, nhờ nó mà chàng ta cũng mau được người đẹp hơn!

Bỏ qua vấn đề đó, quay lại với hai nhân vật chính của chúng ta, khi mà Thiên Yết sau trò đùa muốn khô cổ lấy cổ mua nước, trốn kĩ vào cái ghế đá dưới tàn cây, góc khuất.

Nhắm mắt lại, mọi âm thanh ồn ào đua nhau xô vào, mọi người đang nói gì vậy nhỉ?

Họ, đang vui đùa...

Còn anh?

Một tháng trước, anh mở mắt ra với quá khứ nhuộm một màu trắng toát, với lô lốc những người tự xưng là mẹ là ba là bạn bè.

Sợ hãi!

Anh quả thật vô cùng sợ, cái cảm giác não mình cứ đau như búa bổ từng cơn và hoài nghi mọi kẻ là xưng quen bên cạnh.

Mất trí nhớ tạm thời? Thật ư?

Mỗi đêm đến, con người hay cười đó lại nằm cuộn mình bất an, giọt nước mắt cứ khô rồi lại khô nơi đáy lòng, cái cảm giác thế giới nay thật xa lạ và lạc lõng.

Ăn khớp và không ăn khớp!

Cảm giác đau đến tận xương tủy với nỗi uất hận mang tên trí nhớ, chỉ biết ghi vào đầu mọi thông tin được mọi người cung cấp. Anh cũng là con người, biết nghi kị và bất an.

Họ, quen anh sao?

Họ và anh ư?

Nực cười!

Anh còn nhớ lúc mình tra hỏi, người phụ nữ tự xưng mẹ kia lại âm ứ khóc làm anh vừa đau đầu lại vừa nhói lòng.

Đây, là mẹ khóc con đau?

Không biết!

Chỉ là anh nhận ra, mọi người sẽ vui vẻ hơn khi anh giả vờ như thế, cười đùa và quấy phá. Anh đôi khi cảm thấy mình hết một con khỉ mua vui.

Ồi, kí ức, món bánh ngon lành của đời người, anh bây giờ thèm khát nó biết bao!

Mệt quá....

Đau quá...

Giả quá...

“Thiên Yết!”

A! Là Kim Ngưu, cô bạn mới đến.

Một người luôn khiến người khác thanh thản và an tâm khi ở cạnh.

“Tớ ngồi chung nhé!”

“Tự nhiên đi!”- anh nhích lại, chừa thêm một chỗ.

Kim Ngưu ngồi xuống, mỉm cười.

“Thiên Yết, cậu thật vui tính!”

“Ha ha, vậy à? Chỉ là cho sôi động chút thôi! Tớ thích như vậy!”

“Mọi người có vẻ vô cùng quý cậu!”

“Dĩ nhiên!”- hất cằm-” ai da, đẹp trai cũng là cái tội sao he he he!”

“Thiên Yết!...”

“Sao nào, cô gái?”

Mỉm cười nhẹ nhàng mà chua xót, Kim Ngưu nói:

“Tháo mặt nạ ra đi!”

“...”

“Cậu... tớ nói, hãy làm chính mình đi!”

“... ha ha! Cậu đùa gì thế? Tớ luôn là tớ mà! Ha ha ha!”

“Thiên Yết!”- Kim Ngưu hít một hơi dài, giọng nghe trầm và đau đớn-” đừng nói dối, tớ biết cậu đau!”

“...”

“Thiên Yết, tớ ở đây!”

Kim Ngưu, tớ đã bao giờ nói, cậu luôn hết như bầu trời lúc hoàng hôn chưa?

Đẹp, buồn, sâu lắng và thanh thản.

Tớ, luôn cảm thấy chân thật khi bên cậu...

Cuối cùng, là vì sao chứ?

5. Chương 4: Mãi Mãi

Em ở đây, lắng nghe anh nói.

Hồi người em yêu, xúc cảm luôn là niềm tươi đẹp.

Hãy buông lỏng tâm tư, để em được phép chìm vào anh.

Hai ta, thật thà với nhau.

“Kim Ngưu!”- Thiên Yết mỉm cười-” cậu biết không, thật ra, tớ bị mất trí nhớ... rất buồn cười phải không?”

“Tớ không nghĩ vậy đâu!”

“Lúc tỉnh dậy đến nay, tớ, luôn hoang mang, cái cảm giác chùn chằng khi quyết định phải tin ai, tin cái gì... nó thật mệt mỏi...”

“Tớ.. thật ra tớ là ai chứ? Ngay cả một khái niệm căn bản về mình tớ còn ngu ngơ dốt nát. Hay quá ha? Khi tớ chẳng thuộc nổi tên mình vào những ngày đầu.... cứ như bản thân là một tảng thịt vô dụng đáng buồn, sinh ra rồi mặc nhiên bị an bày...”

“Kim Ngưu, sống giả như bây giờ làm tớ mệt mỏi... Họ là bạn tớ ư? Thân thiết hả? Vậy tại sao tớ buồn họ cũng không nhận ra? Tớ luôn cảm thấy lạc lõng, thiếu thốn và chán chường, chỉ muốn bỏ đi xong phó mặc.... tớ, thật sự rất mệt!”

Mệt sao?

Vì không biết mình là ai, không biết mình làm gì...

Ha ha ha!

Họ đã an bày cho anh như thế đó, thì em cũng không ngại, xé nát nó.

Để đưa anh, về làm lại chính mình.

Giờ ra chơi cuối cùng đã hết, Kim Ngưu và Thiên Yết quay trở lại lớp.

Giờ ngữ văn.

Một nghịch lý khá buồn cười là giờ văn học, lúc mọi người được chìm đắm trong những đúc kết vĩ đại nhuộm màu quá khứ và thay nhau có những nhận định muôn màu muôn vẻ, thì con người ta lại phải nhồi vào đầu những định nghĩa chán chường không mang một giọt tính cá nhân.

Đa phần thành viên trong lớp đều giấu nét buồn ngủ sau khuôn mặt nghiêm túc ấy. Kim Ngưu cũng không ngoại lệ, cô vẽ hí hoáy lên tập, ngụy trang làm một học sinh hiền lành đang ghi chép.

“Đẹp chứ?”- Kim Ngưu chìa qua bên hình cái mũi neo được vẽ vụn vè-” Thấy sao hả?”

“Wow!”- Thiên Yết mỉm cười, lấy bút chỉnh lại.

Một nét

Hai nét

Ba nét.

Đã xong!

“Oa! Đẹp thật!!!”- nói đoạn, Kim Ngưu chìa tay ra-” vẽ, vẽ lên đây đi! Chỗ cổ tay á!”

Thiên Yết mỉm cười, chiều ý cô bạn.

“Thật đẹp! Thiên Yết, cậu vẽ không tồi chút nào!”

“Cảm ơn!”- Thiên Yết cười xán lạn-” tớ cũng khá thích nguyệt ngoạc, vẽ làm tớ thư thái!”

“Cậu muốn làm họa sĩ chứ?”

“Ồ, ba mẹ tớ nói, vẽ chỉ là sở thích, mục tiêu của tớ là trường y... ai biết, có lẽ vậy!”

“Ui, cậu biết không? Vẽ thật sự rất tuyệt! A! Cho cậu xem nhé!”

Kim Ngưu nháy mắt, cái nét lăm lét lấy điện thoại ra của cô làm Thiên Yết muốn phì cười. Xong, cô bạn bật vài tấm ảnh.

Hình vẽ tay, chắc chắn là vậy, rất đẹp và kĩ càng được họa trên giấy khổ a4, rất nhiều, nhưng của cùng một người... của người nào đó mang chữ ký YKN

“YKN hả?”

“Ồ, đẹp quá ha?”

“Còn tấm sau? Còn nữa phải không?”

“Ui ui, đâu có được! Tấm sau là bí mật đấy haha!”

“Cái cậu này, còn chơi trò bí mật cơ đấy!”

“Nói chứ, rất đẹp đúng không? Bật mí nhá, người vẽ chúng bằng tuổi tụi mình đó! Trên instagram của cậu ta hàng đồng người theo dõi đó nha!”

“Cậu ta? Con trai sao? Khéo tay thật đấy!”- Thiên Yết mỉm cười thích thú-” Tớ cảm thấy.... ”

“Sao hả?”- Kim Ngưu cười ma mãnh.

“À... đột nhiên muốn thử... vẽ một chút!”

“Ha ha! Tớ có vài clip dạy vẽ tuyệt cú mèo, cam đoan cậu sẽ thích!”

“Thật à? Cho tớ xem nào!”

“Ok!”

“Thiên Yết, Kim Ngưu... hai em rằm rì gì đó!”

“Dạ không ạ, chỉ là em học chậm nên có vài chỗ cần bạn Thiên Yết giải thích giúp ạ!”- Kim Ngưu ‘ngoan ngoan’ trình bày, sau đó láu cá nháy mắt một cái với Thiên Yết.

Cậu mỉm cười, cô bạn này... cũng ma lanh phết.

Kim Ngưu ngồi xuống, ra vẻ như đang chú tâm vào bài học, nhưng đôi tay run của cô đã tố cáo biểu tình giả dối đó.

Trường y? Vẽ cho vui?

Ha ha ha.

Cô đoán không sai, người đàn ông đó đúng là à, gia trưởng.

Buồn cười thật!

Phải nói sao đây? Nghĩ cô sẽ khóc lóc than thở sao bác lại làm như vậy ư?

Ha ha ha!

Chống mắt lên mà coi, con Kim Ngưu này sẽ thay cho đoạn kí ức đã mất đó của Thiên Yết mà giành lại, từng chút từng chút một cái đam mê, khát vọng và màu sắc trong cuộc đời của anh.

Thiên Yết, đừng lo sợ lạc lối vô phương, vì em, luôn ở cạnh anh

.....

Vào một ngày mùa hè của nhiều năm về trước, không gian đượm đầy tiếng ve sầu. Có một cậu bé và một cô bé, chúng nó đang chụm đầu vào coi đồng giấy trên bàn. Ly cà phê sữa ngọt ngấy mà mẹ khuấy cho còn nằm im ỉm nguội lạnh nơi góc bàn.

“Thấy sao hả?”- cậu trai phồng mũi với bức vẽ của mình-” Cô cho tao chín điểm lận đó!”

“Oa! Thiên Yết giỏi quá!”- cô nhóc vỗ đôi tay múp míp của mình-” Mà làm họa sĩ nhất định sẽ nổi tiếng cho coi!”

“Ha ha! Tao muốn giống mẹ, vẽ thật đẹp!”

Ước mơ, luôn hình thành từ những điều nhỏ bé.

Lại nói đến mùa hè của nhiều năm sau đó, cô bé vẫn vui đùa cùng cậu bé.

Dưới tán cây, cô nằm im lên đôi chân niên thiếu.

“Đẹp quá!”

“Thích không? Tặng em đây!”- cậu trai mỉm cười.

“Anh ơi, YKN nghĩa là gì?”- cô bé chỉ chữ ký nơi góc giấy-” Yết... Yết Kem Nhỏ???”

“Ha ha!”- cậu trai xoa đầu cô bé, mỉm cười.

“YKN là yêu Kim Ngưu”

Mãi mãi.

6. Chương 5: Kiều Ngạo.

Đó là một mùa hè tươi đẹp.

YKN...

Tôi cũng không biết bằng cách nào và tại sao, chỉ là đôi mắt đó, sự ma lanh đáng phiền đó cứ bám theo tôi và làm tôi yêu thích.

Từ bé, tôi và em đã là hàng xóm. Cô nhóc với những bước chân múp míp luôn bám theo tôi, mồm thì luôn nói,

” Thiên Yết, mày là nhất!”

“Thiên Yết, mày rất giỏi!”

“Thiên Yết, tao thích mày!”

Một mùa hè, hai mùa hè...

Rồi, cả tuổi thơ và thanh xuân của tôi lần lượt rượt đuổi nhau.

Với em, cô nhóc kẹo bông...

YKN...

Đúng vậy, mãi mãi là YKN....

Mãi mãi yêu em, muôn đời!

.....

“Để xem nào....!”

Thiên Yết loay hoay với mớ đồ vẽ cậu vừa tậu về, ban đầu chỉ định mua một cây bút lông chuyên dụng, nhưng sau lại bị hấp dẫn, mọi dụng cụ đều đẹp và tiện ích, ngay cả bút điềem cũng đủ mọi loại ngòi từ 0.2, 0.4, 0.5... rồi thì mấy cái hay ho như bút chì nước, bút than, màu vẽ, cọ, thậm chí như là mực tàu, giấy cason, bông gòn,...

Nhiều, rất nhiều.

Nhiều đến lóa mắt và yêu thích!

Thế nên Thiên Yết tậu rất nhiều, màu sắc và đẹp dễ. Cậu mua chắc tầm vài chục món. Nhìn lại đồng hàng vật mới mua hay mê mẩn một tờ giấy vẽ.

Một cảm giác tươi đẹp êm thấm!

Có vẻ... cậu thích việc này thật!

Chỉ là cậu không nhận ra, sự niềm nở thân quen của người bán hàng, sự ham thú của mình với những thứ nghệ thuật đẹp tươi mà lắm người bảo khô khan ấy, và cả bây giờ, sự linh hoạt đến bất ngờ nơi đầu ngón tay, những nét vẽ cứ thay nhau chồng chéo...

Thú vui sao?

Thói quen... đó là gì nhỉ?

Chính là thứ đã ăn sâu vào tủy vào da vào máu thịt, là phím đô trưởng cho một bản nhạc du dương.

Khi phím ấy hiện ra, ta sẽ hiểu, bài nhạc bắt đầu.

Bài nhạc của kí ức.

YKN...

Lại nói đến một nơi khác, khi Kim Ngưu đang nằm oải mình trên chăn êm, nghe bản nhạc trẻ thuộc dòng pop mạnh mẽ phát ra từ cái loa phát mini trên bàn. Tay cô quẹt trên điện thoại, bật những tấm ảnh còn giấu ban sáng.

Màu trắng, màu xanh, màu chàm...

Một thiếu nữ mỉm cười hạnh phúc, trên tay là đóa hoa đại nhiều màu bé tí chen chúc nhau trên chùm bó lá xanh mơn mẫm. Cô mặc bộ đồng phục cấp ba với áo và váy chàm đen.

Chữ ký một bên góc, lời nhắn một bên lòng....

'Mừng sinh nhật em, nụ cười của nắng.

Anh yêu em bởi cả tâm hồn và trái tim.

Em là nàng Eva khiến anh nguyện phạm lỗi.

Là nắng hoa anh gìn giữ đêm ngày...

Yêu em!

Chờ anh nhé, hai năm nữa thôi!

YKN'

Mỉm cười... hạnh phúc ư? Sao lòng lại chua đau xót đắng????

Ha ha ha!

Thiên Yết!

Đừng quên em, xin anh, đừng quên em!

Bởi lẽ anh đã từng nói, em và anh, là trăng và sao!

Có thể ở cùng nhau, cũng có thể không cùng nhau.

Nhưng chúng ta, luôn gói chung trong một khái niệm.

Trăng đẹp nhất khi có sao và sao thật rạng ngời bên trăng, phải không anh?

Kim Ngưu nhắm mắt, bản hòa ca yêu dấu đượm bên tai.

‘Yêu anh yêu anh yêu những giấc mơ

Giấc mơ dài thật dài và đường chẳng có lối ra.

Yêu anh yêu anh yêu anh đến muôn đời!

Yêu anh hết thân này, yêu anh, chẳng tiếc chi....’

Mùa hè một năm nào đó!

“Lớp trưởng, đi karaoke chứ? Tớ bao?”

“Hà hà!”- cậu trai được gọi là lớp trưởng mỉm cười xuề xòa-” Muốn đi ghê ta ời, nhưng tiếc quá... thôi năn nỉ tao đi!”

“Miễn!”

“Hà hà... mà đùa thôi! Hôm nay bận rồi!”- lớp trưởng cười thân thiện-” bữa khác nhé!”

“Đành vậy! Không đi thật sao? Tao bao đó, không có lần thứ hai đâu!”

”Ashi

~ đừng nói làm tao tiếc nha mậy???”

“Ha ha ha!”

“Cút! Xùy, chó hư mau phẫn!”

“Ha ha ha!”

Lớp trưởng mỉm cười nhìn đám bạn kéo nhau đi, sau đó...

Một khuôn mặt lạnh tanh vô cảm, nét biểu cảm sắt đá, nụ cười nhàn nhạt tâm sâu.

Trò trẻ con.

Anh leo lên con ngựa sắt màu đen hơi cũ, dùng bộ mặt giả tạo cười với vài người quen xung quanh, rẽ vào nhà, nơi trống rỗng ảm ơ.

Vút phịch cái ba lô nặng trĩu, đôi mắt lạnh lẽo chỉ hiện nên một nét hòa dịu ảm êm duy nhất.

Người con gái trong tranh mang trên mình bộ váy đồng phục, nụ cười tươi đẹp như anh vẫn hằng mơ, chiếc răng khểnh thật đẹp đẽ.

Nhắm mắt, nụ cười hạnh phúc vẽ lên.

Anh yêu em...

Đợi anh nhé, cô gái, chỉ hai năm nữa thôi.

Anh, sẽ không rời xa em nữa.

YKN...

Chiếc điện thoại reo lên nhanh chóng, làm phiền tâm trạng nhưng nhớ yêu thương...

Thật phiền, là ai vậy chứ?

“A lô!”

“Yô! Đi bia ôm không mày?”

Thiên Yết đang vẽ hí hoáy, lần này cậu vẽ một vài dụng cụ học tập. Chúng đang lơ lửng, và khi chạm nhau, những thứ ấy vỡ ra như bong bóng, phun lên không trung từng mảng đen mờ hồ.

Ý nghĩa ư? Sự đen tối, một mặt khác chốn học đường, nơi mà tiền tài đi trước, thể hiện qua những vật dụng đơn giản nhưng đủ đầy và sang giàu vô tình tạo nên một vệt đen về phân biệt giai cấp của trẻ nhỏ...

Ai, cũng như ai thôi!

“Đẹp quá!”- Kim Ngưu tắc lưỡi-” Đi nét cũng rất ok!”

Quả nhiên là dân chuyên nghiệp, dù đã quên, nhưng tay anh vẫn linh hoạt như ngày nào.

Thiên Yết, anh có nhận ra không? Anh đang dần trở lại, con người đó đang bị buộc ngủ yên trong anh! Con người của nghệ thuật và tài hoa trong anh...

Anh có nhận ra chẳng? Đây mới là anh?

Kim Ngưu ngấm Thiên Yết đến say mê, nhìn biểu cảm nghiêm túc thần thớm của anh lúc đang tập trung. Bao giờ anh mới phát giác được, rằng anh dồn tâm hao trí cho bút và giấy nhiều hơn những công thức khô khan trên lớp nhĩ?

Thiên Yết, đừng lo, em ở đây rồi! Em luôn luôn, bên cạnh anh và đưa anh về lại nơi anh muốn về.

Thiên Yết kết thúc bức vẽ bằng một vài nét kết hoa mỹ. Xong, cậu quay sang cười tươi rói với cô bạn cùng bàn.

“Sao nào?”

“Có tiến bộ! Đẹp kinh khủng!”

Thiên Yết cười vui vẻ, tay định cất tấm hình vào cặp.

“Ấy ấy! Cho tớ chụp lại một cái được không?”

“Ok!”

Kim Ngưu tỉ mỉ chụp lại, còn cười rất tươi.

Hai người nhìn nhau, lại bàn bạc một chút trước khi giờ học đến...

YKN.

Sau một ngày học mệt mỏi, Thiên Yết trở về nhà, không lớn lắm, lại đơn giản một màu. Cậu luôn cảm giác nhà mình thiếu quá nhiều cảnh sắc.

Chào ba vừa mới học về, cậu vào bếp nấu nướng chút gì đó cho người ba bận rộn và cậu em trai háu ăn. Mẹ cậu là giáo viên mầm non, bà không có quá nhiều thời gian cho gia đình. Cho nên, việc này luôn dành cho cậu.

Cậu hay trang trí nhiều màu sắc cho món ăn, vì em trai thích màu mè xinh xắn và lại, nó cũng tăng thêm khẩu vị.

Nhưng rồi...

“Ha ha ha!”

“Em cũng muốn ăn!”

“Đây nè!”- chàng trai cười ma lanh, lại giơ tay ra đút, xong lấu cá rứt lại bỏ vào mồm-” A! Tôm chiên ngon thật!”

“Anh xấu xa! Em sẽ giận anh! Sẽ không may áo mới cho anh mặc nữa!” Cô gái phụng phịu, chàng trai cười ha hả vui thú, tay ôm cô gái vào lòng.

“Ừm, giận anh sao? Có muốn ăn không? Tôm chiên bột em thích đó nhé!”

“Đừng mơ! Em mới không thèm... ừm!”

“Ha ha!”

Bị nhét miếng tôm ngon lành vào miệng, cô gái thuận theo nhai nhai, chàng trai phá ra cười.

“Heo ngốc ham ăn!”

“Anh ghẹo em!”

“Ha ha ha!”

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

“Aaaaaaa!”

Đau quá!

Thiên Yết ôm đầu, nó lại đến nữa rồi!

Luôn luôn là vậy, những hình ảnh và câu nói vụn vặt, nó cứ đến rồi đi, tạo nên những mảnh chấp vá nhỏ bé đến đau thương...

Quá khứ... nhưng tại sao? Tại sao luôn là một cô gái? Tại sao cậu chẳng nhớ gì? Chỉ nhớ rõ, một bóng hình nào đó luôn ẩn ẩn mờ mờ..

Cái gì đang diễn ra vậy?

Arg...

Cậu nhặt cái đĩa vỡ do đột ngột ôm đầu ban nãy, tan tành.

“Khỉ thật!”- cậu rửa.

Nhớ, sao mà chấp vá quá!

Say bữa ăn, cậu về phòng. Phòng cậu khá nhỏ chỉ có một cái bàn học, giường đơn, một giá sách và nhiều ảnh treo.

Mọi khung ảnh đều được vẽ rất đẹp!

Hình hoa, hình chim trời, hình những lỗ khóa nho nhỏ hết như mấy cái lỗ khóa cổ xưa trong phim vậy.

Ảnh gia đình??
Cậu, từng cười rạng rỡ như vậy ư?
Lại bật điện thoại lên, ần ần..
Đôi mắt, tối sầm lại!
Nó, chính là nó!
Cậu, quả nhiên, đoán không sai!

Giờ thể dục, các bạn đều để lại điện thoại trong lớp, đơn giản là cửa đã bị khóa và chỉ ban cán sự lớp mới được giữ chìa khóa vào lớp.

“Thầy ơi, em bị đau bụng, cho em xin đi vệ sinh một chút ạ!”- cậu trai xin phép.

Nhân được cái gật đầu của thầy giáo, cậu phóng nhanh đi, tay khư khư ôm bụng. Chỉ là vừa quẹo vào khúc cua sau hành lang, cậu liền khôi phục trạng thái, chân nhanh đi theo lối cầu thang phụ, lên lớp.

“Tách!”

Cửa lớp bị mở ra, chẳng có một ai ở đây. Cậu bước đến một cái cặp đơn giản màu trà, lục lọi.

Nó đây rồi!

Nhìn nhìn một chút! Quả nhiên cậu đoán không sai!

Nhưng còn chưa đủ, cậu biết mình chỉ mới hiểu được một chút sự việc. Cất điện thoại lại vào cặp, cười mỉa.

Cậu sau đó liền quay lại, lớp vừa mới học kĩ năng xong, bây giờ đang tập chơi bóng chuyền. Cậu quay lại, mỉm cười.

Thân thiện và vô hại.

“Yò! Hôm nay tập phát bóng sao?”

“Mày đi đâu nãy giờ vậy?”

“À, sáng ăn đồ chợ nên hơi đau bụng, đã giải quyết xong rồi haha!”- cậu mỉm cười.-” Tao tập với!”

“Ok! qua đây!”

Thiên Yết mỉm cười, đi lại phái đám bạn đang tập chuyền phát bóng...

Một cậu học trò vô hại, ít nhất, bề ngoài là thế!

P/s: hà hà! Nhớ được một tẹo rồi, cứ từ từ a, còn nhiều chuyện lắm hehe

8. Ngoại Truyện 1: Tổ Tình.

Tự nhiên nổi cơn muốn viết một chút về quá khứ của hai em ấy í mà.

Thiên Yết tổ tình Kim Ngưu như thế nào ta??

Nói về Kim Ngưu và Thiên Yết, ai trong xóm lại không biết về hai cục thịt nhỏ hay nắm tay nhau đi học, nắm tay nhau đi chơi, nắm tay nhau đi dạo... ách, nói cách khác, đây là hai đứa bé cuồng ôm ôm nắm nắm nhau.

Nghe đồn đầu do hồi nhỏ nhà Kim Ngưu và Thiên Yết đều bận rộn, nên từ bé đã cho hai đứa ‘tự tung tự tác’ chơi đùa với nhau. Khụ, cũng do nhà không chú ý lắm, nên hai đứa nào đó tự coi nhau là gấu bông mà ôm a~~

Kim Ngưu và Thiên Yết đã bốn tuổi rồi nha! Là học sinh lớp chồi rồi đó!

Đùa, năm sau thôi là lớn nhất trường rồi, a! Chưa gì mình đã già rồi ta ơi...

Hai đứa nào đó chấp tay sau hông, mặt ngửa lên trời, học theo mấy anh chị xinh đẹp trên ti vi, thở dài nói.

”Xuân đương tới là xuân đương qua...

Aizz, cuối cùng ta cũng đã già!”

Lại nói đến một ngày nọ, Kim Ngưu meo máo chạy về nhà, khóc bù lu bù loa.

“Yết ơi! Yết ơi hu hu!”

“Sao?”- Thiên Yết cực người lớn uống ły cà phê chứa chín phần sữa đặc, một phần chất đắng, khoan tay hỏi-” Vụ gì?”

“Yết ơi.... tao... tao có bầu rồi! Oa oa!”

” Hả? Hồi nào?”- Thiên Yết nhú mày.

“Tao... tao.... chị Song Tử đầu xóm nói... năm.. năm tay là mang thai, năm tay hai lần sinh đôi, năm tay ba lần sinh ba, rồi rồi...”

“Chết mẹ! Sáng giờ tao với mày năm tay mấy lần?”- Thiên Yết mông đít như bị hơi lửa mà nhảy bật xuống, lo lắng...

Chết! Sáng giờ hai đứa năm tay hơn chục lần, rồi để chục đứa thì biết phải làm sao? Bây giờ vật giá leo thang, tiền sữa bột, rồi quần áo cơm nước cho trẻ con biết phải làm sao? :v

“Hu hu!! Làm sao bây giờ? Bé... bé Ngưu có bầu rồi!”

Kim Ngưu khóc dữ dội làm cậu chàng nào đó quỳnh quáng, hai tay vỗ vỗ, cầm vội cốc nước đưa cho con bạn.

“Uống, uống dưỡng thai đi!”

Xong cầm tay con bạn kéo đi.

“Oa oa! Một đứa nữa rồi!”

“Tao xin lỗi...”- Thiên Yết lật đật bỏ tay ra-” Đi... đi mày!”

“Đi đâu? Hu hu hu!”

“Đi mua trái cây! Lỡ rồi tao phải hỏi cưới mày với hai bác chứ sao? Đồ ngu!”

Thiên Yết gằn giọng phui cái mông đít, hừ, đã đến nước này, cậu là nam tử hán đại trượng phu, cái gì mà... à, mười bảy bẻ gãy sừng trâu, có làm có chịu, sẽ chịu trách nhiệm đàn ông chứ không như mấy anh trên ti vi đâu nha!

Đi đi, đến hiệu bánh kẹo.

“Bán con cái này, cái này, cái này!”

“Ồ! Sao bé Yết hôm nay mua nhiều thế? Con mua để dành à?”

Người bán hàng niềm nở buồn cười nhìn cậu nhóc nào đó mặt hùng hùng hổ hổ.

“Không ạ! Con đi hỏi cưới!”

“Hả o_o”

“Con làm Kim Ngưu có thai! Bây giờ con đi hỏi cưới bạn ấy!” Hùng hồn đáp lại.

“Con... với con bé?”- người bán hàng ngu ngơ..

“Bác ngốc quá! Nắm tay một lần là một đứa! Sáng nay bọn con nắm tay nhau mười mấy lần! Con không muốn con của con sinh ra không có cha!”

”Phụt

~”

“Con đi đây!”

Thế là một mập một múp, trên tay là bịch ni lông đựng đầy snack với kẹo ngọt, hùng hổ bước đến nhà nào đó.

“A! Thiên Yết! Con đến chơi à? Bác có mua bánh nè! Kim Ngưu, vào nhà cất cặp rồi ăn đi con!”

“Thưa mẹ!”- Thiên Yết hùng hồn...

“Hả? M... mẹ?”

“Thưa mẹ, có ba ở nhà không ạ?”- Thiên Yết bước vào nhà-” Thưa ba!”

“....” ba của Kim Ngưu-” Cháu mới tới chơi hả?”

“Dạ không ạ! Thưa ba, con không đến chơi! Đây ạ!” - đưa bịch đựng đầy bánh cho ba Kim Ngưu-” Thưa ba, con muốn nói chuyện với ba như hai người đàn ông!”

“A... vậy hả o_o!”

“Thưa ba! Ba nhận quà ra mắt của con rồi đã!”- Thiên Yết cứng rắn đưa bịch bánh cho ba Kim Ngưu-” Thưa ba!”

“....”

“Thưa ba, nắm tay một cái là một đứa mà sáng giờ con với bé Ngưu nắm tay hơn chục cái, chưa kể ban nãy còn nắm tay nhau đi mua hàng!”- Thiên Yết cứng rắn-” Thưa ba! Con rể là người có làm có chịu! Nay sự việc đã rồi! Mong ba cho con lấy em Kim Ngưu!”

“....” what the ^\$(\$& !!!!!

“Thưa nhạc phụ, xin nhận của tiểu sinh một lạy!”- quỳ xuống, nhái y chang bộ phim kiếm hiệp mới xem tối qua-” Hôm nay trời đất chứng giám! Nguyệt.... nguyệt.... trời rất sáng, tiểu sinh mạn phép xin nhạc phụ đại nhân cho phép con và tiểu Thúy... lộn, tiểu Ngưu bên nhau! Dù không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!”

“Phụ thân, mẫu thân!”- Kim Ngưu cũng nhập vai hoàn hảo-” Là con gái bất hiếu lờ trao tim cho nghịch thần mang danh phản quốc, nhưng xin hai người chứng giám cho tình yêu của chúng con... hướng chi, con đã lờ manh cốt nhục của chàng... phụ thân, mẫu thân...!” Kêu gào thảm thiết.

“Xin hai người làm chứng cho chúng con!”- Thiên Yết mạnh mẽ hùng hồn-” Con nguyện cả đời che chở tiểu Thúy.. lộn, tiểu Ngưu!”

“....” Ba Kim Ngưu khòe miệng giựt giựt....

“...” mẹ Kim Ngưu sắp nhịn hết nổi.

Phụt

Ha ha ha

.

.

.

.

Tình cảm của chúng ta từng như vậy đúng không anh?

Nhẹ nhàng mà yên ả!

Chúng ta chẳng cần oanh liệt đấu tranh, cũng không ham những hư danh màu mè về tình yêu và đức hy sinh.

Chỉ là em lặng lẽ dựa vai anh, anh âm thầm nâng đỡ em. Chúng ta, cùng nhau, vượt qua mọi cản trở.

Và tình yêu, đôi khi cũng chỉ cần dịu ngọt như thế...

Nhẹ nhàng, như thế....

Sau giờ thể dục, đa phần mọi người đều chờ người đuổi sức và Thiên Yết cũng chẳng mang trên mình một ngoài lệ nào.

Cậu cảm nhận sự tê mỗi nơi bắp chân và cơ tay, thô lỗ như một cậu trai nên có mà bật nắp chai nước suối một cách đầy lực mà tu ừng ực.

Mệt lắm!

Cậu ngồi xuống cùng đám bạn, bây giờ cũng đã là ra chơi rồi và leo bốn tầng lầu sau hơn bốn mươi lăm phút chạy nhảy đôi khi cũng là một khoái niệm lười biếng.

“Đi ăn gì không tụi bây?”

“Ừ, cả lớp đi luôn đi! Tụi con gái đâu rồi!”

“Yết! Có người kiếm kìa!”

Thiên Yết quay sang, đó chẳng ai khác ngoài cô nàng Thu Anh quý hóa, lớp trưởng lớp bên cạnh, một trong những khoái niệm mơ màng trong đầu cậu như bao người khác.

“Thu Anh... ờ, kiếm tở có việc gì không?”

“Tụi mình đi ăn sáng chung nha!”

“A! Vừa hay lớp bọn tở đang định đi nè! Cậu đi chung chứ?” Thiên Yết cười thân thiện-” Nhanh nhanh! Không khéo là hết mỳ nha mấy đứa!”

“A! Đi thôi!”

”Oops

tao đói quá!”

“Tập quá sức cơ mà, đi, cho có lại chút năng lượng lát lên chiến với ông thầy hóa!”

“Thiên Yết!”- Thu Anh nâng giọng-” Tở mời cậu đi ăn! Ăn riêng!”

”Uuuuaaaaa

”

“Yết à, mỳ đào hoa quá nha!”

“Con gái mời ăn luôn kìa! Còn không ok đi!”

”Yết ca a

cuối cùng đã thoát kiếp f.a rồi đó con!”

“Hừm..”

Thiên Yết thở dài, vuốt mặt, vùi đôi mắt tinh anh dưới bộ dạng như đang rối rắm.

“Tớ xin lỗi... tớ đã hứa đi với lớp trước!”

“Cậu có thể nói bạn!”

“Tớ là con trai!”

“Cho nên cậu phải biết nhường nhịn con gái!”

“Và cũng nên dứt khoát!”- Thiên Yết rít một hơi dài-” Thu Anh...”

“Thiên Yết!”- Thu Anh chặn lại-” Cậu chẳng qua là do mất trí nhớ mà thôi! Thật ra chúng ta có quan hệ vô cùng thân thiết! Chúng ta là...”

“Ngừng đã!”- Thiên Yết chặn lại, song song, cậu quay sang đám bạn học-” Xuống căn tin trước đi! Còn nữa, ngừng chồm mồm vào, rõ chưa?”

Lơ đi sự bất ngờ của đám bạn do câu hăm dọa chẳng giống lớp bọc bình thường tẹo nào đó. Cậu đợi mọi người đi hết, nhìn người con gái trước mặt.

“Thu Anh...”

“Thiên Yết! Chẳng qua là do cậu mất trí mà thôi! Thật ra...”

“Thu Anh nghe này.... !”- Thiên Yết vò đầu-” Xin lỗi nhưng tớ không thích cậu! Và tớ cũng chẳng nhớ chúng ta từng là gì của nhau cho nên, tớ tin chúng ta cần một mối quan hệ mới... bây giờ, bắt đầu lại! Tớ là Thiên Yết!”

“Thiên Yết...”

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

“Sao rồi? Hai người có ăn một bữa trưa ngon lành cùng tùm lum tim nhảy chứ?”

Vừa bước ra, Kim Ngưu liền chặn trước Thu Anh, giọng khinh khỉnh.

“Cút ra đi con đáng ghét!”

“Hử? Giọng điệu đó... chắc, thua rồi sao?”-Kim Ngưu nâng mi mắt cười đến xán lạn, tay không nhàn rỗi xoa đầu Thu Anh-” Ngoan! Cô đã nghe qua chưa? Đi mua giấy mà xỏ không bữa thì không nên mua, yêu ai mà không được đáp lại thì nên buông!”

“Kim Ngưu! Mày câm ngay cho tao! Tao nói cho mày biết, đừng lên mặt, tao sẽ không thua mày!”

“Cô bạn à! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi! Tôi không rãnh hơi mà đấu với cô nên dẹp ba cái thứ thắng thua ấy đi! Cô không thấy vô vị à? Hai đứa con gái giật nhau một tên con trai? Ôi, tôi cá đó là một trò chơi ấu trĩ nhất đời!”

“Mày...”

Thu Anh vùng tay lên nhưng bị chặn lại, dứt khoát

“Thu Anh, tôi cảnh cáo cô! Nếu cô có được anh ấy là do cô cao tay, tôi sẵn sàng nhận thua! Chỉ là tôi tin anh ấy, dù có mất trí hay nào bị ngu, vẫn sẽ luôn còn con tim đầy đủ lành lặn dành cho tôi! Cô có ngon, cứ phá đi!”

Kim Ngưu nâng giọng thách thức, chăm chú nhìn thái độ vắn vẹo đến muôn màu của ai đó, rất muốn cười!

Vì sao ư? Vì nó thật sự buồn cười!

Kim Ngưu cô, lại chẳng hiểu Thiên Yết ư? Anh là ai chứ? Anh mất trí chứ không có ngu! Bằng chứng là sau một tháng tỉnh lại với một bộ não trống trơn, anh vẫn hòa nhập được.

Mọi người nói gì anh cũng tin ư? Sai rồi! Anh chỉ chắt lọc rồi lướt qua! Chỉ tăng lờ mọi thứ rồi bọc mình trong nụ cười và âm thầm suy xét kiểm tìm.

Thiên Yết...

Em biết, thật ra em biết mà!

Em biết anh là con trai, em biết anh cũng còn là con người. Anh cũng hỉ nộ ái ố, cũng yểu mềm đau thương nhưng anh luôn như thế, luôn chôn giấu.

Xin anh đừng nghĩ mình đơn độc, xin đừng rập khuôn rằng không ai hiểu anh. Anh có nhớ chẳng anh còn em mà và em sẵn lòng nghe anh nói, nghe anh yếu mềm, nghe anh khóc..

Kim Ngưu chạy vội. Đúng, cô việc gì phải quan tâm kẻ phá đám hay người thứ ba? Cô nên làm, chính là lúc này khi anh đang vô phương lạc lối, bên cạnh và cùng anh vượt qua mọi thứ như bấy lâu vẫn vậy.

Anh, đừng lo , em luôn ở cạnh anh mà!!!

—————...—————...—————...—————...—————
Mùa hè một năm nào đó, khi những con tim yêu nhau đã xa nhau tầm chừng bao năm tháng, cậu trai gọi điện cho cô gái.

“Anh mệt lắm!”

“Anh muốn bỏ cuộc!”

“Anh nản khi phải giả tạo, anh mệt mỏi với lớp bọc này rồi!”

“Nhưng anh muốn có bạn, anh không muốn cô đơn lạc lõng...”

Phải, cậu sống giả và kém thật! Nhưng cậu chỉ đơn giản muốn có ai đó cười vui mà thôi!

Muốn có bạn, cũng sai sao?

Cho nên đôi khi, cậu khinh bỉ chính mình, khinh bỉ sự giả tạo đáng khinh mà cũng đáng thương ấy...

Ha ha ha.

Thiên Yết ngồi trên bàn , cười mà như khóc vẽ nên bức ảnh là nghĩ suy tư vò ngay bây giờ. Xong, cậu kí tên...

YKN...

Ha, nhìn xem!

Yết khốn nạn!

Phải, Thiên Yết, mày là một thằng khốn nạn giả tạo, thảm hại và đáng thương...

Ha ha ha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguu-yet-truc-ma-nho-em-chu>